

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda (...; ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a ... Ügyvédi Iroda (**cím**; ügyintéző: ... ügyvéd) által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. február 9. napján kelt 29.G.44.884/2014/51. számú ítéletével szemben a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

rész- és közbenső ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti;

a nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló keresetet elutasító ítéleti rendelkezést helybenhagyja;

a felperes által alperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 1.000.000 (egymillió) forint + áfa összegre leszállítja;

egyebekben az elsőfokú ítéletet megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperest a 2009. augusztus 1. napján megkötött tartalomszolgáltatási szerződés jogellenes felmondásával okozott vagyoni kárért kárfelelősség terheli a felperessel szemben;

az iratokat a követelés összegére irányuló eljárás lefolytatása érdekében megküldi az elsőfokú bíróságnak.

A Fővárosi Ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 600.000 (hatszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget;

megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban a felperes és az alperes oldalán egyaránt 1.200.000 (egymillió-kettőszázezer) forint + áfa ügyvédi munkadíj merült fel;

megállapítja továbbá, hogy a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt jogorvoslati illeték összege 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint.

Ezen rész- és közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított és fenntartott keresetében elsődlegesen 77.201.500 forint vagyoni kár és ezen összeg után 2011. március 31. napjától a kifizetés napjáig a régi Ptk. 301/A. §-a szerinti kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest a régi Ptk. 318. § (1) bekezdése és 339. § (1) bekezdése alapján. Az elsődleges kereseti kérelem jogalapjaként az alperessel kötött tartalomszolgáltatási

szerződés alperes általi jogellenes felmondását jelölte meg.

Másodlagos kereseti kérelme - amennyiben az alperesi felmondás jogszerűnek minősül - az elsődleges kereseti kérelmével megegyező összegű kártérítés megfizetésére irányult, amelynek jogalapjaként az alperes hibás teljesítését jelölte meg. Arra hivatkozott, hogy a szerződés felmondásának feltételeit az alperes idézte elő, ezzel a szerződést megszegte és cselekménye sértette a Ptk. 4. § (1) bekezdése szerinti jóhiszeműség és tisztesség elvét, valamint az együttműködési kötelezettséget, továbbá a Ptk. 5. § (1) bekezdése szerinti a joggal való visszaélés tilalmát.

Ezt meghaladóan 25.000.000 forint nem vagyoni kártérítési igényt terjesztett elő a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 3. §-a alapján, állítva, hogy az alperes a Tpv.-be ütköző magatartást folyamatosan valósította meg. Kiemelte, hogy az időjárási szolgáltatás területén piacvezető vállalkozásnak minősül, a szűk piaci szereplők előtt pedig ismert volt, hogy az alperes időjáráscsatornája mögött a tartalmat a felperes szolgáltatta. Azzal, hogy a csatorna késve, hiányosan és szakmailag alacsony színvonalú tartalommal indult, az alperes a jó hírnevét sértette. A versenytársai, üzleti partnerei előtt az a hamis kép alakult ki, hogy az időjárás tévé beindításának hiánya az alperesnek róható fel.

Mindkét kereseti kérelem tekintetében kérte az alperes perköltségben való marasztalását.

Tényként adta elő, hogy az alperessel 2009. augusztus 1. napján tartalomszolgáltatási szerződést kötött, amely alapján időjárási információkat, előrejelzéseket, adatokat, adatbázisokat, térképeket, videókat adott át az alperes számára. A felek szándéka szerint a szerződés tárgyát képezte az ... és ... nevű tévécsatorna. A ... csatorna 2009 decemberében, míg az ... csatorna az alperes mulasztása okán csak 2010. március 17-én indult.

A szerződés két alkalommal kiegészítésre került. A 2010. szeptember 20-ai szerződés kiegészítéssel hozzájárult ahhoz, hogy az alperes engedélye alapján a szerződés alapján létrejött szerzői művekből a ... időjárástérképet és szöveges tartalmat jelentessen meg a nyomtatott napilapban. 2010 októberében a felek a szerződést ismét kiegészítették, amellyel hozzájárult ahhoz, hogy az alperes továbbengedélyezheti az ... TV --nek nyújtott „... Időjáráspercek” tartalomszolgáltatást. Kiemelte, hogy a perbeli szerződésben a csatorna megnevezés az ... és a ... adást együttesen jelentette, ezért álláspontja szerint az alperes 2010. november 2. napján kelt „első”, majd 2010. december 30. napján kelt „második”, a szerződés 9.3. pontjára alapított felmondása jogellenes volt. Nem vitatta, hogy az ... televíziós csatorna előfizetői száma 2010. december 31. napjáig nem érte el az egymillió háztartást. Hangsúlyozta, hogy a felek a szerződést annak az 1.2. pontja értelmében két csatorna, az ... és a ... csatornák részére történő időjárási adatszolgáltatásra és időjárás előrejelzési szolgáltatásra kötötték. A 9.3. pont szűkítő feltételt nem tartalmaz, következésképpen az előfizetők számának vizsgálata nem szorítkozhat kizárólag az egyik [...] tévécsatornára.

Kiemelte, hogy a szerződés idő előtti és jogellenes felmondása jelentős károkat okozott számára.

Az alperesi hibás teljesítés tekintetében előadta, hogy az alperes a szerződésben vállalt kötelezettségeit nem teljesítette. Az ... műsorszolgáltatást határidőben nem tudta beindítani, ezen túl az alperes rosszhiszemű magatartását igazolja, hogy az alperesi első szerződés felmondást követő napon, 2010. november 3-án új pályázatot írt ki és bizonyosnak tekintette, hogy az új szerződés alapján fogja igénybe venni a szolgáltatást abban az időben, amikor a peres felek jogviszonyára érvényes és hatályos szerződés volt irányadó. Az alperes ezen túl a szellemi alkotásait harmadik félnek átadta. Sérelmezte, hogy az alperes a vele való együttműködés során megismerte a szellemi tulajdonát képező tartalmat, hozzáfért a szellemi alkotásaihoz, a modell forgatókönyvekhez, a piktogramokhoz, a programokhoz, amelyeket később az új pályázat nyertesének átadott. Ezen túl állította, hogy az alperes a szerződéskiegészítésben foglalt kötelezettségét is megszegte. Az ...-re vonatkozó szerződéskiegészítés alapján az ellenszolgáltatásra - a felperes által meghatározott - www....hu <<http://www....hu/>> link elhelyezésére az ... weboldalán nem került sor. A vagyoni kárát abban jelölte meg, hogy a szerződés felmondásának hiányában a szerződés legkorábban 2012.

augusztus 30-án szűnhetett volna meg, ezért kára részben a meg nem térült beruházások értéke, részben pedig az elmaradt haszon, melyet a szerződés alapján fizetendő díjban jelölt meg. A jogellenes felmondás miatt 2011. március 31-ével szűnt meg a szerződés, ennek alapján az alábbi kárigényeket érvényesítette:

- 17 hónap díja (74.800.000 forint)
- az ...-nek és ...nek nyújtott szolgáltatási szerződésekkel kapcsolatos elmaradt haszon (2.201.500 forint),
- továbbá az ...-nek nyújtott szolgáltatás - négy hónapra vetített ellenértéke (200.000 forint + áfa).

Az alperes 254.000 forintot meghaladóan a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. A keresetet nagyobb részben jogalapjában ésösszagszerűségében vitatta. Kiemelte, hogy a tévés üzletág új volt a számára, nem lehetett megállapítani annak gazdaságosságát, ezért tartotta fenn a szerződésben a kilépés lehetőségét a felmondást szabályozó 9.3. pontban, amennyiben az előfizetőség elhagyása megnehezíti a nyereséges működést. Ennek a kilépési lehetőségnek az egyik feltétele volt az, hogyha a csatorna előfizetőinek száma nem éri el 2010. december 31-én az egymilliót. Állította, hogy a csatornán a felek kizárólag az ... csatornát értették, a szerződés preambulájában a ... csatorna feltüntetése csupán elírás volt. Kiemelte, hogy a két csatorna tematikája is eltérő volt. A felmondási klauzulában egyes számban került feltüntetésre a tévécsatorna. Alapvetően tartotta a szellemi alkotások jogtalan átadására vonatkozó felperesi hivatkozást, mivel az ... és ... részére történő átadások tekintetében a megállapodást a felperes aláírta. Állította, hogy a Ptk. 4. § (1) bekezdése nem lehet polgári jogi szolgáltatás vagy helytállási kötelezettség tartalma és forrása, csak kötelelem keletkeztető tényállásokból eredő konkrét kötelezettségek értelmezése körében vehető figyelembe. Az együttműködési kötelezettségét nem szegte meg azzal, hogy 2010. végén pályázatot írt ki, mivel a pályázat a felperes által elismert módon nem a szerződéssel azonos szolgáltatás bevezetésére irányult, a pályázatra pedig a felperest is meghívta. A pályázati kiírásnak üzleti oka volt, hiszen 2010. végén már lehetett látni, hogy az ... az elvárt egymillió nézettséget nem éri el.

A nem vagyoni kártérítés körében hivatkozott arra, hogy a Tpv. 3. §-ában foglalt tényállás esetén szükséges konjunktív feltételeket, az elkövetési magatartást, továbbá azt a körülményt, hogy a felek versenytársai egymásnak, a felperes nem igazolta. Ezen túl a felperesi igény a Tpv. 88. § (1) bekezdése alapján elévült, ezt igazolja, hogy a felperes saját állítása szerint a nem vagyoni kára legkésőbb 2011. március 31-én felmerült, erre utal, hogy a felperes a késedelmi kamatot ettől az időponttól kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 254.000 forintot, valamint ezen összeg után 2011. március 31-től 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt mértékű késedelmi kamatot, és 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékkal növelt mértékű késedelmi kamatot, ezt meghaladóan a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 3.810.000 forint perköltséget.

Tényként rögzítette, hogy az alperes 2009 folyamán két televíziós csatornát indított, egy időjárás tematikájú csatornát ... néven és egy egészség, életmód tematikájú csatornát ... néven. A felek 2009. augusztus 1. napján tartalomszolgáltatási szerződést kötöttek, amely a korábbi 2005-ben megkötött internetes tartalomszolgáltatási szerződésüket felváltotta.

A felek a tartalomszolgáltatási szerződést 2010. szeptember 20. napján kiegészítették, amellyel a felperes hozzájárult ahhoz, hogy az alperes a szerződés alapján létrejött szerzői műveket a ...-nek „továbbengedélyezheti”. Ugyancsak kiegészítésre került a szerződés 2010 októberében, amellyel a

felperes hozzájárult ahhoz, hogy a létrejött szerzői műveket az alperes „továbbengedélyezhette” az ... TV --nek.

Az alperes 2010. november 2. napján kelt levelében felmondta a szerződést annak 9.3. pontjára hivatkozással, figyelemmel arra, hogy az elnevezésű tévécsatorna előfizetői száma 2010. december 31. napjáig nem éri el az egymilliót. Ezen túl tájékoztatta a felperest arról a felmondólevélben, hogy három jelentős kábelszolgáltató partnere mondta fel a terjesztési szerződést.

2010. november 3-án az alperes zártkörű pályázatot írt ki időjárási adatszolgáltatás, időjárás előrejelzési szolgáltatás ellátására. A pályázaton a felperes is részt vett, a nyertes pályázó az ... lett.

A felperes 2010. november 8. napján kelt válaszlevelében kifejtette, hogy a felmondást nem tartja jogszerűnek. Utalt arra, hogy a szerződés 9.3. pontjában az alperes által hivatkozott felmondási ok 2010. november 3-ig nem valósult meg, ezen túl tévesnek tartotta a hivatkozást, mely szerint kizárólag az tévécsatorna előfizetői számát kellene figyelembe venni a 9.3. pontban foglaltak alapján. Állította, hogy mindkét csatorna a szerződés tárgya, annak 1.2. pontja szerint. A felek között levelezés folyt a felmondás jogszerűsége tekintetében, végül az alperes 2010. december 31. napján kelt levelében ismét felmondta a felperessel kötött tartalomszolgáltatási szerződést arra hivatkozással, hogy 2010. december 31. napjáig nem érte el az csatorna az egymillió előfizetést, ezért a szerződés 2011. március 31. napján megszűnik.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában a felek bizonyítási kötelezettségét rögzítette. A felek között nem volt vitás, hogy a felmondást a felperes átvette, az sem volt vitatott, hogy az tévécsatorna előfizetőinek száma 2010. december 31. napján nem érte el az egymillió háztartást. Ezen túl az alperes elismerte, hogy 200.000 forint + áfa összegben tartozása áll fenn a felperes felé az ...-vel kapcsolatos szerződés-kiegészítésre figyelemmel 4 hónapi időtartamra 2010. október és 2011. január hó közötti időszakra, ezért az elismerésre tekintettel a felperes keresetének ezen összeg erejéig helyt adott.

Ilyen előzmények után elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a 2010. december 31. napján kelt alperesi felmondás jogszerű volt-e, azaz a felek közötti szerződés 9.3. pontjában rögzített felmondási ok megvalósult-e. Arra a megállapításra jutott, hogy a szerződés 9.3. pont utolsó bekezdésében rögzített felmondási ok esetében csak az előfizetőinek számát kell figyelembe venni, ezért az alperes jogszerűen mondta fel a felek közötti szerződést. A 9.3. pont első alpontja név szerint rögzítette a felmondási okoknál az tévécsatorna megszüntetését, eladását, majd ezt követően csak egyes számban hívja fel a felmondási okoknál a tévécsatornát, amely a szövegkörnyezet alapján egyértelműen az-re vonatkozik. Utalt arra, hogy a perben meghallgatott ... (alperesi vezérigazgató), ..., ..., ... tanúk tanúvallomása is ezt támasztja alá.

Ezt követően vizsgálta, hogy az előfizetői szám alakulása körében megállapítható-e az alperes hibás teljesítése. Megállapította, hogy a felek közötti szerződés nem tartalmazott kötelező kezdő időpontot alperes számára az tévé csatorna indítására. A körülmény, hogy a peres felek többször egyeztettek a csatorna mielőbbi megindítása érdekében, nem jelenti azt, hogy az alperes szerződéses kötelezettsége volt 2009 szeptemberében a tévé csatornát beindítani. A terjesztési adatokra vonatkozóan sem volt számszerűen kötelezően elérendő előfizetői szám meghatározva az alperes részére, az alperes nem tanúsított olyan magatartást, amely arra irányult és azt eredményezte, hogy az előfizetői szám ne érje el a 2010. december 31-ig az egymilliót. Ezen túl a gazdasági ésszerűség alapján az alperesnek is érdeke volt minél nagyobb előfizetői szám elérése, hiszen ehhez kapcsolódtak - többek között - a reklámbevételei. A felperesi ügyvezető is megerősítette, hogy az alperesnek nem volt tapasztalata tévé csatornák indításával kapcsolatban, ezért nem róható az alperes terhére, hogy a tervezettől eltérő időpontban kezdte meg a szolgáltatást. Utalt arra, hogy egy új tevékenység, új technológia feltételekkel történő bevezetése mindig magában hordozza a vártnál

későbbi bevezetést, előre nem látható problémák megjelenését. Ezért is életszerű az, hogy az alperes nem vállalt konkrét határidőt a tévé csatorna indítására. Az a körülmény, hogy az előzetesen kalkulált időponthoz képest csúszások történtek, nem alapítja meg az alperes kártérítési felelősségét.

Vizsgálta, hogy az alperes eljárása megvalósította-e a Tptv.-be ütköző jó hírnév sérelmével járó magatartást. A meghallgatott tanúk vallomását értékelve arra a megállapításra jutott, hogy a tanúvallomások nem támasztották alá, hogy az alperes bármilyen formában is a felperes jó hírnevét sértő, valós tény hamis színben feltüntető kijelentéseket tett. Hangsúlyozta, hogy nem merült fel adat arra, hogy az alperes bármikor, bármilyen formában is a felperes terhére rótt a csatorna későbbi, más tartalommal történő bevezetését. Ezen túl rámutatott arra, hogy az alperes az új tenderre is meghívta a felperest, ez pedig azt támasztja alá, hogy a felperes szakmai tevékenységével összefüggésben kifogása nem volt. Rámutatott arra is, hogy a peres felek közötti szerződés megszűnésével közel egy időben, 2011. március 29. napján a felperes magyar innovációs nagydíj pályázaton kiemelt elismerésben részesült, mindez azt bizonyítja, hogy a felperes üzleti jó hírneve nem sérült.

Nem találta a Ptk. 4. § (1) bekezdésébe ütközőnek sem az alperesi magatartást. Ebben a körben kifejtette, hogy az együttműködési kötelezettség nem általános cselekvési kötelezettséget jelent, hanem a polgári jogviszonyok alanyainak egymással szembeni kölcsönös figyelmességével kapcsolatos minimum elvárást fejezi ki, amely az adott helyzetben általában elvárható magatartás tanúsítását kívánja meg. Az együttműködési kötelezettségnek határt szabnak a jogalanyok jogilag védett üzleti érdekei is, utalt a Legfelsőbb Bíróság Gf.IX.31139/1974. eseti döntésében foglaltakra. Az alperes nem tanúsított olyan magatartást, amely arra irányult, hogy ne érje el az tévé csatorna 2010. december 31-ig az egymilliót, a szerződésben foglalt kötelezettségeinek eleget tett, az nem volt tőle elvárható, hogy a számára gazdaságilag előnytelen helyzetet fenntartsa. Ezen túl a peres felek között a csatorna beindítása érdekében számtalan egyeztetésre került sor, amely azt támasztja alá, hogy a felek együttműködtek.

A Ptk. 5. §-ra történő felperesi hivatkozást szintén alaptalannak találta, mivel az alperes a szerződésben rögzített felmondási jogát jogszerűen gyakorolta, a joggal való visszaélés megállapításához az ártó célzatú magatartás többnyire szükséges tényállási elem. Kifejtette, hogy a joggal való visszaélés eseteiben mindig ellentétes érdekek ütköznek össze, az egyik oldalon a jog gyakorlója, vele szemben az érdekében sértett áll. Az alanyi jogosultság megléte a döntő szempont, először a jog gyakorlójának helyzetét kell megvizsgálni. Ha az ő törvényes érdeke bizonyítást nyer, megfelelően indokolt, akkor általános szabályként nem történt rendeltetésellenes joggyakorlás, bármilyen érdeksérelme keletkezett is ezzel a másik félnek.

Mindezekre tekintettel a felperesi elsődleges és másodlagos kereset jogalapját nem találta megalapozottnak, ezért az összegszerűség körében bizonyítást nem folytatott le és a felperes szakértő kirendelésére vonatkozó indítványának sem adott helyt. A perköltségről a pervesztesség - pernyertesség arányában döntött. Az alperesi ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérlegeléssel 3.000.000 forint + áfa összegben határozta meg, amely mértékénél figyelembe vette a pertárgyértéket és azt, hogy az alperes túlnyomórészt pernyertes lett, ezen túl az ügy bonyolultságát, a tárgyalások, a meghallgatott tanúk számát, a jogi képviselők által kifejtett tevékenységet értékelte.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak kereseti kérelme szerinti megváltoztatását, másodlagosan - amennyiben a szerződés felmondása jogszerű - úgy a másodlagos keresete szerinti megváltoztatását kérte. Harmadlagos kérelme pedig az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (2) és (3) bekezdésében foglaltak alapján történő hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozathozatalára utasítására irányult. Valamennyi esetben az alperes perköltségben marasztalásával egyidejűleg.

Fellebbezése indokolásában nem vitatta, hogy a szerződés felmondására végül 2010. december 31. napján került sor, a megismételt felmondás alapján a szerződés 2011. március 31. napján szűnt meg. Kiemelte, hogy a 28 oldal terjedelmű elsőfokú ítélet jelentős része a tényállás bemutatásáról szól, amely során több jelentős körülményt mellőzött az elsőfokú bíróság. A döntését csak a 24. oldaltól kezdődően indokolta röviden, pár bekezdésben fejtette ki álláspontját, az általa csatolt bizonyítékokat pedig nem megfelelően mérlegelve vonta le a következtetéseit.

A kereseti kérelmének megfelelően állította, hogy a felmondás jogellenes, mivel a szerződés 9.3. és 1.2. pontja alapján a „csatorna” nem csupán az ... adást, hanem az ... és a ... adást együtt, egyszerre jelentette. A felmondásnak csak akkor lett volna helye, ha az ... és a ... együtt nem jut el a szerződés szerinti egymillió háztartáshoz. A szerződés az alperes teljes tévéprojektjére vonatkozik, ezt támasztja alá annak 1. számú melléklete. Az alperes a felperesi tartalmat valamennyi platformra megvásárolta, és a felperes annak tudatában szállított, hogy az előállított tartalom az ... és a ... adásaiban egyaránt megjelenik. Ezt támasztja alá a szerződés 1.2. pontján túl a 10.3. pont is, amely szerint valamennyi médiumra megszerzi az alperes a felhasználási jogokat, ezen állítását bizonyítja szerződés 3. melléklete, amely F/18. szám alatt fekszik el az iratoknál. E szerint a felperes által szolgáltatott információk valamennyi platformon megjelennek. Ismételten hangsúlyozta, hogy a szerződés tárgya nem lehetett elírás. Sérelmezte, hogy a szerződés értelmezése során az elsőfokú ítélet indokolása nem tartalmazza annak értékelését, hogy a szerződés 1.2. pontja a szerződés tárgyát miként határozza meg. Az elsőfokú ítéletet azért tartotta „törvénysértőnek”, mert az elsőfokú bíróság nem értékelt valamennyi bizonyítékot és nem tett eleget az indokolási kötelezettségének. Előadta, hogy a szerződés értelmezése körében meghallgatott ... a szerződés megkötésekor még nem dolgozott az alperesnél, ... pedig a szerződéskötési folyamatban semmilyen szerepelt nem vállalt, ebből nyilvánvaló, hogy egyik tanúnak sem lehet semmilyen ismerete a szerződéskötés körülményeiről és a felek szándékairól. ... vallomásából az elsőfokú ítélet csupán egy részletet emelt ki, ezzel szemben a tanú több olyan nyilatkozatot tett, amely a felperesi álláspontot támasztja alá, így például utalt arra, hogy az ... és ... tévé egymáshoz közel álltak és lehetőséget láttak arra, hogy szűkösebb költségvetésben mindkét csatorna elindítható legyen. ... tanú vallomása, amely a felperesi álláspontot erősíti, nem került értékelésre, azt az elsőfokú bíróság teljes egészében mellőzte. Mindezek alapján a szerződés értelmezésében olyan tanúk vallomására alapította ítéletét az elsőfokú bíróság, akik a szerződés előkészítésében, megkötésében nem vettek részt, azaz a bizonyítandó tényekről nem lehetett tudomásuk.

Az alperes hibás teljesítését több okban jelölte meg, amelyeknek egyike az, hogy az adásokat az alperes nem indította el a felek által egyeztetett időpontban. Ezen túl azonban az alperes azzal is szerződést segezt, hogy a szerződést idő előtt mondta fel 2010. november 2-án azzal, hogy a nézőszám december 31-ig nem fogja elérni a szerződésben meghatározott számot. Később ugyan az alperes visszavonta a felmondását, ugyanakkor levelében arról tájékoztatta, hogy semmi nem fog változni. Az alperes tudatosan készült a váltásra, hiszen pályázatot írt ki, nyilvánvaló, hogy a szerződés időtartamának utolsó időszakában nem végzett értékesítési tevékenységet, hiszen egyértelműen közölte, hogy a csatorna nem fog egymillió háztartáshoz eljutni. A hivatkozott okok közül csak az elsőt értékelte az elsőfokú bíróság, a továbbiakat nem vizsgálta.

Felperes jó hírvének sérelme körében szintén nem értékelt a kereset X. (kártérítési igény) B. (nem vagyoni kár) pontjában részletesen kifejtett érveit.

Az alperesi jogi képviselettel felmerült és megítélt elsőfokú perköltséget eltúlzottnak tartotta, mivel az elvégzett munka a megítélt perköltséggel nem áll arányban. Az ügy megítélése nem volt bonyolult. Az alperes néhány tanú idézésén kívül érdemi költségekkel járó bizonyítást nem végzett. A jogi képviselő által szerkesztett beadványok száma és terjedelme jelentősnek nem mondható, a perbeli szerződés mindössze 10 oldalas, nem keletkezett jelentős mennyiségű irat. Szakkérdések vizsgálata sem vált szükségessé.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

Állítása szerint a szerződés felmondása jogszerű volt. Kiemelte, hogy a felperesi igények tekintetében csak és kizárólag a szerződést ténylegesen megszüntető 2010. december 31-ei felmondási nyilatkozat vizsgálendő. 2010. november 2-án okszerűen nem volt megállapítható az egymilliós előfizetőszám elérésének kizártsága az év végéig, a 2010. december 31-ei felmondás elbírálása szempontjából nem bír relevanciával. Felmondását a szerződés 9.3. pontjára alapította, annak ténybeli alapja pedig az volt, amely szerint az ... tévécsatorna előfizetőszáma 2010. december 31-ig nem érte el az egymilliót. Kiemelte, hogy nem volt a felek között vitatott tény, hogy 2010. december 31-ig az ... tévécsatorna az egymillió háztartást nem érte el.

A szerződés nyelvtani, szerkezeti és célja szerinti értelmezésével is az állapítható meg, hogy a szerződés kizárólag az ... csatornára vonatkozott. A szerződés felmondási klauzuláját szabályozó 9.3. cikk nyelvtani értelmezése alapján megállapítható, hogy a szövegezés egyértelműen egyes számban használja a tévécsatorna kifejezést. A szerződés 4.3. cikke kifejezetten az ...-t említi a ... csatornára még csak nem is utal. A 9.3. cikk 1. pontja kifejezetten és kizárólag csak az ... tévécsatornát nevesíti, a ... csatornáról nem tesz említést. Ennek megfelelően ésszerű következtetés vonható arra, hogy a 9.3 cikk 2. és 3. pontjaiban a tévécsatorna kifejezés ugyanúgy csak az ... csatornát jelenti.

A szerződés üzleti szempontú értelmezése körében előadta, hogy a bevezető 1.2. pontban a ... csatorna megnevezés szerződésmintából mechanikusan és adminisztratív hiba folytán került a perbeli szerződésbe. A szerződés célja kifejezetten egy időjárás tematikájú csatorna kiszolgálása volt, ilyen pedig nem vitatottan csak az ... volt. Kiemelte, hogy a felek maguk is így értelmezték a szerződést, erre utal ... tanú vallomása a 19. számú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal 4 bekezdésében, továbbá a felperesi vezérigazgató 2015. május 8-ai személyes meghallgatásán előadott tartalma (11. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldala), valamint ... tanú 23. sorszámú jegyzőkönyv 4. és 5. oldalán rögzített vallomása. Megismételte, hogy a felmondási klauzulának az volt a célja, hogy komoly üzleti kockázatot jelentő ... csatorna előfizetői körének csökkenése esetére kialakuló üzleti kockázat kezelésére szolgál, a 9.3. cikk 3. alpontja, mint külön nevesített felmondási okkal. A felperes szolgáltatása az ... csatorna meghatározó tartalmát képezte, a ... csatornán egyáltalán nem került felhasználásra ez a tartalom, de ha részlegesen, kiegészítő jelleggel felhasználásra került volna, akkor sem jelentett volna a csatorna teljes műsorszórásához viszonyítottan olyan meghatározó tartalmat, ami miatt a felek közti együttműködést létrehozó szerződés szerinti felmondási feltételt a ... előfizető számához lett volna köthető.

Állította, hogy a szerződésben vállalt kötelezettségeit teljesítette. A szerződésben megrendelőként, a felperes pedig vállalkozóként szerepelt. A vállalkozási szerződésnél az ügylet ura a megrendelő, a projekt sorsát is ő határozza meg. A szerződés semmilyen előírást nem tartalmazott részére az adások valamely időpontban való kötelező elindítására, sem az egymilliós előfizetőszám alperes általi elérésnek kötelezettségére, illetve a valós idejű időjárás jelentés kötelező megindítására sem. Mivel a szerződés és jogszabály sem írt számára elő határidőt, vagy szolgáltatási kötelezettséget, ezért ezeknek az elmaradása nem minősülhet hibás teljesítésnek. A felperes által állított szerződéskötési célkitűzés, illetőleg a feltevése sikertelen vagy nem elégséges megvalósítása nem támaszthat vele szemben hibás teljesítés miatti igényt. Vitatta azt, hogy a terjesztés mesterséges visszafogásával veszélyeztette a nézőszám elérését, ez az ésszerű gazdálkodás elvével is ellentétes lett volna.

A Ptk. 4. §-a körében ismételten hivatkozott arra, hogy a jogszabály általános magatartási zsinórmértéket fogalmaz meg, amely önmagában nem lehet polgári jogi szolgáltatási vagy helytállási kötelezettség tartalma és forrása. Az általános magatartási szabályból semmiképp nem következik, hogy bármilyen konkrét határideje lett volna az ... csatorna beindítására. Ezen túl az

együttműködési kötelezettségét azzal sem szegte meg, hogy 2010. végén pályázatot írt ki, mivel az nem teljesen a perbeli szerződéssel azonos szolgáltatás beszerzésére irányult, ezen túl a pályázatra a felperest is meghívta. Állította, hogy a Ptk. 5. §-a szerinti joggal való visszaélést sem valósította meg, a perbeli szerződés 9.3. cikkében szereplő felmondási klauzula rendeltetése éppen az volt, hogy megóvja az alperes üzleti érdekeit abban az esetben, hogyha az ... nem éri el a gazdaságos üzemeltetéshez szükséges előfizetős számot. Ez a bontófeltétel bekövetkezett és erre hivatkozással került sor a felmondásra, amely nem minősül joggal való visszaélésnek.

A Tpvt. 3. §-ára alapított, a jó hírnév megsértésére alapított nem vagyoni kárigénnyel kapcsolatban kiemelte, hogy az igény a Tpvt. 88. § (1) bekezdése szerint elévült. A felperes által állított károkozó magatartás 2009. - 2010. évekre datálható, ehhez képest a felperes a sértő magatartásra csupán a 2015. április 20-ai keresetpontosításában hivatkozott, több, mint 3,5 év elteltével. Ezen túl a keresetlevél benyújtásának idején, 2014. december 18-án az igény már elévült. Ezen túl előadta, hogy a nem vagyoni kárigény feltételei érdemben sem állnak fenn, mivel a felek az adott piacon nem tekinthetők versenytársnak és a felperes nem jelölt meg és nem is igazolt olyan konkrét alperesi magatartást, amely a Tpvt. 3. §-ában foglalt jó hírnév sérelmét és tényállási elemeket megvalósítja.

Az elsőfokú perköltség mértékét megfelelőnek tartotta, utalt arra, hogy a jogszabály által alkalmazható összeghez képest az elsőfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét az IM rendelet 3. § (6) bekezdésével már leszállította.

* * *

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett a felperes javára alperest kötelező 254.000 forint, valamint az összeg után 2011. március 31-től járó kamatok megfizetésére vonatkozó rendelkezése, ezért azt az ítélet tábla a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján nem érintette.

A fellebbezés részben alapos.

A fellebbezés az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezésre is irányult. Az ítélet tábla először ezt az indítványt vizsgálta, figyelemmel arra, hogy ennek megalapozottsága az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát kizárná.

A Pp. 252. § (2) bekezdése alapján a hatályon kívül helyezésre akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt szükséges a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése.

A felperes fellebbezésében állított - többek között, az alperes hibás teljesítése körében a felperesi előadások, bizonyítékok, tanúvallomások értékelésének hiánya - eljárási szabálysértések nem állapíthatók meg, következésképpen nem is alapozhatják meg az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 164. § (1) bekezdése szerinti, a felek bizonyítási kötelezettségére vonatkozó tájékoztatást megadta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat, tanúvallomásokat, a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint értékelte. Azon körülmény, hogy az elsőfokú bíróság a mérlegelés és az egybevetés alapján az egyes bizonyítékoknak nagyobb jelentőséget tulajdonítva a keresetben foglaltaktól eltérő álláspontra jutott, önmagában nem alapozza meg az ítélet hatályon kívül helyezését.

A Pp. 252. § (3) bekezdése alapján a hatályon kívül helyezésre akkor kerülhet sor, ha a bizonyítási eljárásnak a nagy terjedelmű vagy teljes megismétlése, illetőleg kiegészítése szükséges.

A felperes a fellebbezésben nem jelölt meg olyan bizonyítási indítványt, amelyről az elsőfokú bíróság nem döntött. A kártérítés összegszerűsége, mértéke tekintetében a felperes által kért tanú és szakértői bizonyítást azért mellőzte az elsőfokú bíróság, mert a kereset jogalapját nem találta megalapozottnak. Ebben a körben a bizonyítási indítvány mellőzésére vonatkozó indokolási kötelezettségének a Pp. 221. § (1) bekezdése szerint eleget tett.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére egyik esetben sem látott lehetőséget, ezért azt érdemben vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényeket lényegében helyesen állapította meg, az ítéletábra azonban a fellebbezéssel érintett, az alperest a felperes vagyoni kárával összefüggésben fennálló kártérítési felelősség körében hozott érdemi döntésével kifejtett jogi álláspontot nem osztotta az alábbi indokok szerint.

A felperes két kereseti kérelmet terjesztett elő. Az első vagyoni kár megtérítésére irányuló keresete eshetőleges kérelem, amelyben elsődleges az alperessel kötött tartalomszolgáltatási szerződés alperes jogszerűtlen felmondásából eredő kártérítési igény, másodlagos pedig - az alperesi felmondás jogszerűségének bíróság általi megállapítása esetére - az alperes hibás teljesítésére alapított kártérítési igény.

A felperes további kereseti kérelme pedig a Tptv. 3. §-ára alapított nem vagyoni kártérítési igény volt.

Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmek és az ellenkérelem tükrében a felek bizonyítási kötelezettségre vonatkozó megfelelő tájékoztatást követően helytállóan vizsgálta a kereseti kérelmeket egyenként, egymást követően.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem alapján az ítéletábrának is először abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az alperes a szerződést jogszerűen mondta-e fel.

Mindenekelőtt az ítéletábra rögzíti, hogy a felek között az nem volt vitás, hogy a szerződést az alperes 2010. december 31-ei felmondása, 2011. március 31. napjával szüntette meg.

A felek egyezően nyilatkoztak a szerződés megszűnésének tényéről és időpontjáról. Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy a korábbi, 2010. november 2-ai felmondása, amelyet 2010. december 3-án visszavont, joghatást nem váltott ki. Ugyanakkor nem foghat helyt azon előadása, amely szerint a korábbi felmondás vizsgálata irreleváns [20.Gf. 40.299/2017/4. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal 4. bekezdés]. A felperes, ugyan a korábbi felmondás alperes általi visszavonását elfogadta, azonban az alperesi szerződésszegés körében a korábbi felmondás ténye és tartalma adott esetben értékelhető.

A 2010. december 31-ei felmondás jogszerűsége tekintetében az ítéletábra a felek közötti szerződés 9.3. pontjának (3) bekezdésében foglalt klauzulát vizsgálva az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi álláspontra jutott.

Az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 205. § (1) bekezdése szerint a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre.

A (2) bekezdése szerint a szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által

lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges. Nem kell a feleknek megállapodniuk olyan kérdésekben, amelyeket jogszabály rendez.

A 207. § (1) bekezdése szerint a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.

A szerződés akaratí viszony, a joghatást, amely a szerződésből származó jogokat és a kötelezettségeket jelenti, a felek egybehangzó akaratának kinyilvánítása hozza létre. Amennyiben a szerződés tartalma vitás, bizonytalan - mint adott esetben - úgy azt szükséges vizsgálni, hogy mit akart a nyilatkozó kifejezni, a címzett miből ismerhette fel a nyilatkozó akaratát. Ennek elsődleges eszköze, mint ahogyan arra már az elsőfokú bíróság és az alperes a fellebbezési ellenkérelemben is helytállóan utalt, a szavak általános jelentése, nyelvtani értelme.

A szerződés nyelvtani és más, további szempontú értelmezése során az ítéletábra a teljes szerződést és a szerződésnek a szerződés tárgyára vonatkozó, arra utaló valamennyi rendelkezését, valamint a megállapodás mellékleteiben foglaltakat vizsgálta.

A szerződés 1. pontja három alpontban (1.1.; 1.2.; 1.3.) határozta meg a szerződés tárgyát.

Az 1.2. pont szerint a szerződés tárgya az ... által üzemeltetett ... és ... nevű tévécsatorna, web-portál, mobiltelefonos tartalomszolgáltatás és interaktív televíziós alkalmazás (...) időjárás tartalmának az ... [felperes] általi elkészítése az ... [alperes] által meghatározott formában, desing-ban és struktúrában, továbbá részvétel a tartalomszolgáltató-rendszer fejlesztésében. A létrehozott tartalomszolgáltatások az ... tulajdonát képezik.

A szerződés, annak tárgyaként az alperes által üzemeltetett ... és ... nevű tévécsatornát is megjelölte, a tévécsatorna és a web-portál kifejezést egyes számban használva.

A szerződés 4. pontja - amely hat bekezdésből, alpontból áll - a felperes, mint külső szolgáltató kötelezettségeit szabályozza. A 4.1., valamint a 4.3. pontok az ... csatornát, úgy, mint „... web-oldal”, továbbá, mint „... tévécsatorna” külön nevesítik.

A fizetési feltételeket szabályozó 5. pontban, [5.4] a szerződés ismét külön nevesítette az ...-öt a web-oldala tekintetében.

A szerződés felmondását szabályozó 9. pont, amely a perben a felek között a vita alapja, négy alpontban rögzítette a felmondási okokat és feltételeket. Az alperes úgynevezett többletfelmondási jogát szabályozó 9.3. pont három francia bekezdésben rögzíti a felmondás feltételeit, amelyek közül csupán az 1. bekezdésben került külön nevesítésre az ... tévécsatorna.

Mindezek alapján kétségtelen tényként megállapítható, hogy a szerződés - szükség szerint - változó terminológiát használ, hol csatornaként mindkét adást érti, egyes esetekben pedig külön is feltünteti az ...-öt.

A szerződés egésze a tévécsatorna/web-oldal kifejezést egyes számban használja, azonban ebből nem következik, hogy az csak az ...-ra vonatkozik. Ezzel ellentétben a szerződés tárgyában a ... csatorna nevesítése, továbbá az, hogy az ... csatorna/web-oldal külön nevesítve csak a szerződés bizonyos pontjaiban történt.

A fentiekből következően a 2012. július 30. előtt megillető felmondási jog kizárólagosan az ... tévécsatorna összefüggésben csupán akkor illette volna meg az alperest, amennyiben annak megszüntetésére vagy eladására került volna sor.

A további bekezdésekben egyes számban használt „tévécsatorna” kifejezést kizárólagosan az ... tévécsatornára vonatkozóan értelmezni nem lehet, mivel az egész szerződés rendszere, annak tárgya a tévécsatornát és web-oldalt egyes számban használja, ott emeli ki, nevesíti külön az ... tévécsatornát, illetőleg web-oldalt, ahol azt szükségesnek tartja. Így az a következtetés vonható le a

szerződés teljes szövege, nyelve, szóhasználata és tartalma alapján, hogy annak tárgya - mint ahogy azt az 1.2 pont rögzítette - mindkét tévécsatorna és web-oldal. Amennyiben bizonyos rendelkezések csak az egyik csatornára, web-oldalra vonatkoztak, úgy azt a felek a szerződésben külön nevesítették, ebből a szerződés 9.3 pont 3. francia bekezdésében foglalt felmondási ok mindkét tévécsatornára vonatkozik.

Ezen túl a felperes által hivatkozott F/18. szám alatti beadványban csatolt számlakivonatokban a számlázási összeg az ...-t és a ...-ot is magában foglaló „chanel”-ként, azaz csatornaként került feltüntetésre, amely szintén azt bizonyítja, hogy a szerződés mindkét csatornát magában foglalta és azokat egységként kezelte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltak alapján az ítéltábla a szerződés értelmezése során a nyelvtani értelmezésen túl az úgynevezett üzleti értelmezési szempontot is vizsgálta és arra jutott, hogy a körülmény, hogy a felek elsősorban időjárási anyagok biztosítására irányuló szerződést kötöttek és az alperes elsődleges célja időjárás tematikájú csatorna kiszolgálása volt, nem jelenti azt, hogy a szerződést a felek csupán az ...-ra korlátozták.

Nem volt vitatott, hogy a ... csatorna korábban beindult, mint az ..., az sem volt vitatott, hogy a ... csatorna célja elsősorban életmód, míg az ... csatornáé időjárás jelentés volt. Ugyanakkor a ... profiljába az úgynevezett humán meteorológiai jelentés is beletartozott, a szerződés 4. pontjában meghatározott felperesi kötelezettségek, a felperes által vállalt és elvégzett szolgáltatás - adatbázisok, előrejelzések, térképek készítése, stb. - a ... csatornán is felhasználhatóak voltak.

Ezen szerződésben meghatározott jogosultságból aggálymentes következtetés vonható arra, hogy a szerződés mindkét adásra, az ...-ra és a ...-ra egyaránt vonatkozott.

A felek szerződési akaratát, a szerződési célt elsősorban a szerződéses nyilatkozat tükrözi. Amennyiben az akarat, nyilatkozat vitás, úgy egyik fél sincs elzárva attól, hogy azt tanúvallomással igazolja.

Az ítéltábla kiemeli ugyanakkor, hogy a szerződést nem a meghallgatott tanúk kötötték, így a felek tényleges akaratáról közvetlen tudomásuk nem lehetett, mindösszesen közvetett információkkal rendelkeztek.

A felperes helyesen hivatkozott arra, hogy ... (11. sorsz. jkv. 5. oldal), ... (19. sorsz. jkv. 3-4. oldal), ... (19. sorsz. jkv. 7-8. oldal), ... (23. sorsz. jkv. 3. oldal), továbbá ... (23. sorsz. jkv. 6. oldal) tanúk vallomása azt igazolja, hogy a felek célja a szerződéssel mindkét csatorna [a ... és az ...] indítása volt és a felperes által szolgáltatott tartalom felhasználásáról, hogy az melyik csatornán jelenjen meg, az alperes döntött.

Az alperes hivatkozása, mely szerint a szerződés bevezető része a ... csatornát véletlenül, adminisztrációs hiba következtében tünteti fel, azért sem foghat helyt, mert nem a szerződés bevezető rendelkezése, hanem annak tárgya nevesíti a ... csatornát.

Az ítéltábla kiemeli, hogy a felmondás jogszerűsége vizsgálatánál a felek szerződésében rögzített felmondási okok értelmezésén túl vizsgálendő és vizsgálható, hogy az adott felmondási ok megvalósulásához a fél/felek milyen magatartása vezetett.

Az nem volt vitatott, hogy a két csatorna közül az újszerű időjárási tartalmat nyújtó ... csak 2010 márciusában indult. Ehhez képest az alperes 2010 novemberében már maga hivatkozott arra, hogy nyilvánvalóvá vált számára, hogy a szerződés adott formában való fenntartása számára gazdaságtalan. Az alperes a 2010. november 2-ai első felmondása során olyan idő előtti okra hivatkozott, amely még a saját szerződés értelmezése mellett sem valósult meg a felmondás időpontjában. A hivatkozás, hogy az ... előfizetői száma 2010. december 31-ig már valószínűleg nem emelkedik, illetve hogy 2011. év során annak csökkenésétől tart, továbbá a gazdasági környezet negatív változására utalás mind azt igazolja, hogy az alperes maga is úgy kezelte a szerződést, amelyet már nem kíván fenntartani. Ezt bizonyítja a tény, hogy 2010. november 3-án már új

pályázatot írt ki, olyan időben, amikor a felek közötti szerződés még fennállt. Alperes szerződés teljesítése során gyakorolt magatartása felróható volt, sem az együttműködési kötelezettségének, sem pedig a jog rendeltetésszerű gyakorlása elvének nem tett eleget.

A felmondási jog gyakorlása abban az esetben nem valósít meg joggal való visszaélést, amennyiben az alperes törvényes érdeke bizonyított, indokolt. Adott esetben azonban az alperes a tényleges felmondási ok bekövetkezése előtt előre vetítette a szerződés megszűnését, amely arra utal, hogy a felperes szerződésszerű teljesítését nem kívánta elősegíteni.

Megállapítható, hogy a felmondáshoz vezető ok kiküszöbölése körében - az elvárt nézőszám hiánya - tekintetében nem a jóhiszeműség és a tisztesség követelményének megfelelően járt el. Bár a felperesi állítás, amely szerint az alperes tudatosan nem végzett értékesítési tevékenységet az első felmondását követően, ténylegesen nem igazolható, azonban az alperes fenti, a szerződés teljesítéséhez szükséges aktív közreműködésének hiánya, a megismételt felmondásra utalás ténye, új pályázat kiírása olyan magatartások, amelyek a fentieken túl azt igazolják, hogy az alperes magatartása is vezetett a felmondáshoz.

Ügydöntő jelentősége van azon szerződéses rendelkezés értelmezésnek, amely mindkét csatorna előfizetői számát irányadónak tekinti a szerződés felmondhatósága körében, hiszen ekként az egymillió előfizetői szám bírói bizonyossággal megállapítható.

A kifejtettek alapján az alperes felmondása jogszerűtlen, amely a felperesi kártérítési igény [jogalapját] az alábbiak szerint alapozza meg.

A régi Ptk. 318. § (1) bekezdése szerint a szerződésszegésért való felelősségre, valamint a kártérítés mértékére a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályait kell alkalmazni azzal az eltéréssel, hogy a kártérítés mérséklésének - ha a jogszabály kivételt nem tesz - nincs helye.

A Ptk. 339. §-a szerint aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A jogszabályhelyből következik, hogy a kártérítő felelősség elemei a következők. Jogellenes magatartás, kár, ok-okozati összefüggés az előbbi kettő között, továbbá a felróhatóság.

A Ptk. 339. § (1) bekezdéséből következően a bizonyítási kötelezettség megoszlása az alábbi: a felperesnek (a kárigényt érvényesítő félnek) kell bizonyítani a magatartás jogellenes voltát, a kár bekövetkeztét, valamint az ok-okozati összefüggést az előző kettő között, ezek bizonyítása esetén a magatartás felróhatósága vélelmezett, vagyis az alperest terheli annak bizonyítása, hogy magatartása nem volt felróható, azaz úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A kártérítési felelősség feltételei fennállnak. Az alperes jogellenes magatartása abban nyilvánult meg, hogy a felmondásával a felek közötti szerződés 9.3. pont 3. francia bekezdését lényegében megszegte, hiszen a felmondás szerződésben előírt feltételei az idézettek szerint nem álltak fenn. Nem vitásan ezzel a szerződés 2012. július 30. napja előtt megszűnt. A felperes alappal tarthat igényt a szerződés idő előtti megszűnésével összefüggésben keletkezett kárának megtérítésére.

Az ítélet tábla a felperes elsődleges kereseti kérelme tekintetében az alperes kártérítési felelősségének jogalapját megállapította, erre figyelemmel az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a Pp. 253. § (4) bekezdése szerint közbenső ítéletet hozott, és az iratokat a vagyoni kár összegére irányuló eljárás lefolytatása érdekében megküldte az elsőfokú bíróságnak.

A felperes az alperes hibás teljesítésével okozott kártérítési felelőssége tekintetében előterjesztett másodlagos kereseti kérelmét - szükségtelenként - nem vizsgálta.

* * *

A nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló, a Tpv. 3. §-ára alapított kereseti kérelem teljesítésére irányuló fellebbezést az ítélet tábla alaptalannak találta az alábbiak szerint:

A Tpv. 3. §-a szerint tilos valótlan tény állításával vagy híresztelésével, valamint valós tény hamis színben való feltüntetésével, úgyszintén egyéb magatartással a versenytárs jó hírnevét vagy hitelképességét sérteni, illetőleg veszélyeztetni.

A 86. §-a értelmében a 2-7. §-ban foglalt rendelkezések megsértése miatti eljárás lefolytatása a bíróság hatáskörébe tartozik.

A (2) bekezdés e) pontja értelmében az érdekelt kártérítést és - személyiségi joga megsértése esetén - sérelemdíjat követelhet a polgári jog szabályai szerint.

A 88. §-a alapján a 2-7. §-ba ütköző magatartásra hivatkozással a magatartás tanúsításától számított hat hónapos elévülési határidőn belül indítható per; a magatartás tanúsításától számított három év eltelte után perindításnak nincs helye.

Az ítélet tábla elsődlegesen e kereseti kérelem tekintetében az alperes elévülési kifogását vizsgálta és azt alaposnak találta. A felperes károkozó magatartásként arra hivatkozott, hogy az alperes nem indította el időben az ... csatorna műsorát, erről a tényről a piac értesült, következésképpen a felperes jó hírneve sérült. További konkrét alperesi károkozó magatartást a felperes nem jelölt meg.

A perben nem nyert bizonyítást - arra adat sem merült fel -, hogy az alperes jogsértő magatartása folyamatosan fennállt volna.

A megállapított tényállás alapján az sem állapítható meg, hogy a felperes jó hírnevét, hitelképességét az alperes magatartása sértette, avagy veszélyeztette volna.

Az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a felperes igénye már elévült, mivel a 2009. - 2010. évi alperesi mulasztásban megjelölt magatartás tanúsítása és a kereset előterjesztése - 2014. december 18. - között a Tpv. 88. § (1) bekezdése szerinti szubjektív és objektív elévülési idő egyaránt eltelt.

Ennek következményét az ítélet tábla levonta és a nem vagyoni kár megfizetésére irányuló keresetet elévülés okán utasította el.

Ezen túl megjegyzi az ítélet tábla, hogy a kérelem érdemi vizsgálata alapján sem állapítható meg az alperes felelőssége, mivel a felperes nem igazolta az alperes Tptv. szerinti, nem vagyoni kárt okozó jogsértő magatartását sem, sem egy televíziós csatorna késedelmes beindítása, sem szerződéses rendelkezés eltérő értelmezése okán közölt felmondás nem alapozza meg a nem vagyoni kártérítés jogalapjának megállapíthatóságát.

Az sem nyert igazolást, hogy a felek versenytársak voltak a perrel érintett időszakban a szerződéssel szabályozott piaci szituációban.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla a Pp. 213. § (2) bekezdésének alkalmazásával a felperes e kereseti kérelme tekintetében az érdemben helytálló elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdésében foglaltak alapján - a kifejtett indokolásbeli változtatással - hagyta helyben. Mivel a jogvita mindösszesen a nem vagyoni kártérítés körében zárult le mindkét fokon, ezen eljárásjogi helyzet következményét az ítélet tábla levonta és a felperes által alperes részére fizetendő elsőfokú perköltség

összegét leszállította a pernyertességgel arányos ügyvédi munkadíj mértékére.

A peres felek jogvitája a nem vagyoni kártérítés körében - részítélettel - lezárult. Ekörben az alperes teljes egészében pernyertes lett, következésképpen a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült másodfokú perköltségének megfizetésére.

Az ügyvédi munkadíj meghatározása során a Fővárosi Ítéltábla figyelembe vette a 32/2003. (VIII.22.) IM rendeletet, továbbá a perértéket, a per nehézségi fokát, továbbá a kifejtett képviseleti tevékenység módját és körét.

A közbenső ítélettel elbírált keresetrész körében az eljárás a vagyoni kárigény összegszerűsége körében az elsőfokú eljárásban folytatódik, ennek következményét az ítéltábla levonta és a peres felek jogorvoslati perköltségét, továbbá a feljegyzett illeték összegét mindösszesen megállapította, melynek viseléséről a folytatódó eljárásban az elsőfokú bíróság határoz [Pp. 252. § (4) bekezdés; 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdés; 4/2009. (XII.14.) PK vélemény II.3. pont].

Budapest, 2017. október 19.

. Senyei György s.k.
a tanács elnöke

. Ócsai Beatrix s.k.
előadó bíró

. Bicskei Ildikó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: